

ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΠΡΟΚΛΗΣΗ

Τελευταία η ανθρώπινη συνείδηση άρχισε να αισθάνεται τύψεις, να εκφράζει φόβους, να διαμαρτύρεται, ενώ μέχρι τώρα στο όνομα της προόδου ήταν έτοιμη να καταστρέψει ολόκληρο τον κόσμο. Έτσι οι καμινάδες έγιναν δάση, δάση που πνίγουν με τα καυσαέρια ότι μπόρεσε να δημιουργήσει η φύση σε εκατομμύρια χρόνια εξέλιξης. Τα ποτάμια έγιναν όχθη, όχθη που εξαφάνισαν κάθε ίχνος ζωής. Η παράσταση θρωμερών ποταμιών που άχνίζουν δεν είναι φαντασίωση, είναι το αύριο του τεχνολογικού πολιτισμού.

Ένα θρωμικό περιβάλλον προξενεί μόνο δυσαρέσκεια ή πέρα από αυτή υπάρχει και ο κίνδυνος οικολογικών καταστροφών; γιατί οι άνθρωποι αγνοούν αυτή τη βιολογική και οικολογική καταστροφή; Η απάντηση στο ερώτημα αυτό είναι απλή και αναφέρεται στην έλλειψη στοιχειωδών γνώσεων για τις διαδικασίες που κρατούν σε μια κατάσταση δυναμικής ισορροπίας τα τόσο απαραίτητα για τη ζωή συστήματα του περιβάλλοντος. Σήμερα για παράλογους σκοπούς δίνονται εκατομμύρια ενώ για τη μελέτη των προβλημάτων του οικοσυστήματος ελάχιστα γιατί; Μήπως είναι μια πο-

λυτέλεια για την ήδη υπάρχουσα κρίση ή είναι μια σκοπιμότητα ενταγμένη στο κυνήγι του κέρδους. Έτσι έχουμε φθάσει στο σημείο να μην γνωρίζουμε τί θα συμβεί με την αύξηση της συγκέντρωσης ούσιων που συνεχώς μολύνουν το περιβάλλον. Τα αίτια που προκαλούν τις μολύνσεις αυτές είναι λίγο ή πολύ γνωστά. Βιομηχανικά απόρριμματα, αλόγιστη σπάταλη ή χρήση των παραγόντων που λαμβάνουν μέρος στα διάφορα κυκλικά συστήματα του οικολογικού περιβάλλοντος καθώς και αλόγιστη χρήση φαρμάκων λιπασμάτων για την ανόρθωση της παραγωγικότητας των γεωργικών εδαφών. Εάν αυτά είναι μόνο τα αίτια που προκαλούν την καταστροφή του περιβάλλοντος μπορεί κανείς να ισχυρισθεί ότι το πρόβλημα είναι τοπικό και αφορά μόνο τις βιομηχανικά αναπτυγμένες χώρες, χώρες για αυτές που έκριναν μερικοί ότι η πρόοδος είναι ανώτερη της καταστροφής. Αυτό είναι μια έγκληματική απόφαση που το αποτέλεσμα της θα φανεί μετά από λίγα χρόνια, όταν πια τα κατασταλτικά μέτρα που θα παρθούν δεν θα μπορούν να ανατρέψουν το ποσοστό προς την καταστροφή, γιατί η μόλυνση δεν έχει σύνορα, είναι υπόθεση που άγκυλιάζει ολόκληρο τον πλανήτη. Για την αποτροπή του κινδύνου χρειάζεται διαρκής αγώνας σε όλες τις βαθμίδες από τον αγρότη μέχρι τον βιομήχανο από τον λαό μέχρι τις κυβερνήσεις γιατί η φύση ανθίσταται από μόνη της όσο μπορεί και μετά εκδικείται και κανείς δεν μπορεί να προβλέψει με βεβαιότητα ποιος θα είναι ο τρόπος της εκδίκησης της.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΛΗΦΡΑΥΚΗΣ